

Hồi 45

Trung Nguyên Đón Rước Anh Hùng Tối Kiếm Khách Hải Ngoại Liên Tục Vào

Kim Trục Lưu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên núi lở nhố bóng người, tựa như hai bên đang đối địch.

Công Tôn Yến chợt vỗ lễ kêu lớn: “Cha, té ra không phải cha đến đây một mình”.

Công Tôn Hoàng bảo: “Các hương chủ nghe ta nói tới núi Tồ Lai tìm Dương Hạo tính sổ, mọi người đều đòi theo, ta cũng không ngăn được nên đành mặc họ”.

Công Tôn Hoàng bảo tiếp: “Sử cô nương, Lý phó bang chủ của quý bang cũng dắt theo rất nhiều người tới”. Công Tôn Yến đáp: “Chả trách nào không thấy vây đẳng của Dương Hạo, té ra đã bị bọn họ chặn lại”.

Lúc này họ đã lên đến đỉnh núi. Người của cả hai phe đều đã thấy họ.

Phía Hồng Anh hội có Thạch Huyền, Tần Xung và Trang Viễn, Lý Đôn đang nói chuyện với một ông già ở phía đối phương.

Kim Trục Lưu nhìn kỹ chợt reo lên: “Sáu người chúng ta đã gặp ở Hoa Sơn cũng đã đến”.

Vây cánh của Dương Hạo thấy lão quá thiếu não, lại bị người ta áp giải đều thất kinh. Người của Thiên ma giáo nhận ra Lịch Nam Tinh lại càng kinh ngạc. Bọn họ rõ ràng đã nghe tiếng kêu cứu của “giáo chủ” trong đường hầm, nhưng chưa đục được cửa đá ra, không hiểu tại sao “giáo chủ” lại xuất hiện ở đây. Lý Đôn cười ha hả: “Đây mới đúng là giáo chủ thật của các người, nay sự việc đã rõ ràng, các người đã tin tôi chưa?”

Ông già đang nói chuyện với Lý Đôn rất trung thành với Thiên ma giáo. Thấy thế vội nói: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Lịch Nam Tinh hỏi lại: “Ông có phải là phó hương chủ Hàn Chính Đạt của Trung Tự đường hay không? Năm xưa gia phụ bị thương ở Dự Nam, được ông hộ tống về núi, gia phụ vẫn thường nhắc đến ông”.

Hàn Chính Đạt chưa bao giờ kể với ai chuyện này, vả lại chỉ có vài người biết chức vụ của ông ta ở Thiên ma giáo, Hàn Chính Đạt cả mừng: “Người... người quả nhiên là thiếu chủ nhân của tôi! Vậy giáo chủ kia là giả hay sao”.

Lịch Nam Tinh gật đầu: “Đây chỉ là trò lừa bịp của Dương Hạo. Tôi sẽ lôi y ra đây để y khai trước mọi người!”

Người của Thiên ma giáo chột ồ lên, có người nửa tin nửa ngờ: “Tại sao Dương Hạo muốn bốn cọt chúng tôi?”

Lịch Nam Tinh: “Cứ để cho Dương Hạo nói chân tướng của sự việc!”

Dương Hạo chỉ đành kể ra hết sự việc. Trong khi đó Lịch Nam Tinh và Hàn Chính Đạt vào nội hương đường, mở cánh cửa đá lôi tên giáo chủ giả ra. Người ấy đã hít đầy uest khí nhưng may mà vẫn chưa đứt hơi.

Kim Trục Lưu lôi y ra bên ngoài, lúc này Dương Hạo đã khai xong chuyện xấu của mình, thế là mọi việc đã rõ ràng, người của Thiên ma giáo đều mắng Dương Hạo, bọn người do Dương Hạo mời tới cũng hòa theo mắng y ra trò bối vì sợ Công Tôn Hoằng và Giang Hải Thiên trị tội mình, nên đẩy hết mọi trách nhiệm cho Dương Hạo.

Công Tôn Hoằng cười bảo: “Dương Hạo đã bị xử tội cứ để cho y ra đi. Còn bằng hữu của y...” Ông ta cố ý ngừng lại, bọn người ấy nhao nhao lên rằng: “Chúng tôi cũng bị lừa!” Công Tôn Hoằng cười ha hả: “Đừng lo, chúng tôi chỉ trị tội kẻ đầu đảng chứ không hỏi những kẻ a dua theo. Nhưng nay các người phải biết hối hận sửa đổi mình. Thôi được, các người hãy đi đi!”

Bọn người nọ chỉ mong có thế, cho nên co giò chạy không còn một mống, chỉ có người của Thiên ma giáo vẫn còn ở lại.

Sử Hồng Anh chợt phát hiện Kim Trục Lưu đã không còn bên cạnh nàng. Sử Hồng Anh thất kinh, kêu lên: “Ồ, Trục Lưu đi đâu rồi?” Công Tôn Yến cũng ngạc nhiên: “Lúc này tôi thấy y còn đứng bên cạnh tử, sao trong chớp mắt đã biến mất?”

Sử Hồng Anh nói: “Thôi đành mặc kệ chàng vậy!” Tuy là nói như thế nhưng trong lòng cũng hơi khó chịu, nàng thầm nhủ: “Nếu gặp người quen cũng phải nói với mình một tiếng”. Lúc này Dương Hạo cùng bè đảng đã bỏ đi.

Công Tôn Hoằng đuổi bè đảng của Dương Hạo đi xong rồi mới bảo: “Nam Tinh lão đệ, chuyện của Thiên ma giáo tôi không tiện xen vào”.

Rồi Hàn Chính Đạt bước ra thay mặt người trong Thiên ma giáo mời Lịch Nam Tinh lên ngôi giáo chủ nhưng chàng một mực từ chối, nói rằng: “Tôi có một cách đẹp cả đôi đường, mong các vị suy xét. Hiện nay Hồng Anh hội và Lục Hợp bang đều là những

bang hội quang minh chính đại trên giang hồ. Nếu các vị có ý muốn tái xuất giang hồ, có thể gia nhập vào hai bang hội lớn này, chúng ta cần gì phải nhóm lại lò lửa cũ?”

Người của Thiên ma giáo thấy Lịch Nam Tinh một mực từ chối, vả lại lời lẽ cũng rất có lý, sau khi bàn bạc thì cũng đồng ý. Hàn Chính Đạt nói: “Hôm nay toàn là chuyện vui, hiếm có dịp các vị đến đây, xin cho chúng tôi được tiếp đãi quý vị”. Vì thế mọi người vào trong tổng đà của Thiên ma giáo dự tiệc mừng công của Hàn Chính Đạt.

Sử Hồng Anh đang tìm Kim Trục Lưu, đột nhiên thấy vài hán tử chạy đến hành lễ với nàng, thực đó chính là năm người mà họ gặp ở núi Hoa Sơn. Té ra họ nghe tin Lý Đôn đã đến đây giúp Sử Hồng Anh cho nên đưa cả bang chủ của mình đến để nhờ Lý Đôn giải độc.

Sử Hồng Anh hỏi: “Bang chủ của quý bang ở đâu?” Tôn Bách Thọ nói: “Được Hàn lão tiên bối của Thiên ma giáo chiếu cố, nay đang nghỉ ngơi trong tịnh thất, chỉ chờ Sử bang chủ ra ơ”.

Sử Hồng Anh nói: “Tôn đà chủ quá lời, đây là việc nên làm”. Thế rồi bảo Lý Đôn đến gặp họ. Lịch Nam Tinh nói: “Lý đại ca, tôi giúp huynh”.

Lúc này bóng trời đã ngả về tây, Giang Hải Thiên thấy sư đệ vẫn chưa quay về không khỏi lo lắng, vì thế cùng Sử Hồng Anh đi tìm, năm người kia và các đầu mục của Lục Hợp bang cũng chia nhau đi tìm giúp họ.

Kim Trục Lưu đã đi đâu? Té ra chàng phát hiện trong đám vây cánh của Dương Hạo có một người quen, đó chính là Phong Tử Siêu.

Khi đám người vội vàng xuống núi, Kim Trục Lưu chỉ thấy một người lẫn vào người đám người này, người này đã mặc áo tơ, che cả đầu nhưng Kim Trục Lưu vẫn nhận ra là ai.

Kim Trục Lưu nhớ lại chuyện làm mai cho Tần Nguyên Hạo, lúc này phát hiện Phong Tử Siêu thì liền nhủ thầm: “Chuyện này vẫn chưa giải quyết xong, Phong Tử Siêu đến thật đúng lúc?”

Lúc này Phong Tử Siêu đã đi xa, Kim Trục Lưu lẳng lặng bám theo cho nên Sử Hồng Anh chẳng hề phát giác.

Khi vòng qua một góc núi, chỉ thấy Phong Tử Siêu đang đứng cùng với hai người, y đang cúi đầu thì thầm. Bè đảng của Dương Hạo đều đã chạy xuống núi. Nhưng ba người này lại ra hậu sơn, hình như không muốn đi cùng với đám người kia.

Kim Trục Lưu lướt người ra phía sau của Phong Tử Siêu, vỗ vào vai y cười rằng: “Người có còn nhớ ông mai này không. Con gái của người đã xuất giá, người chưa đa tạ ông mai này đấy”.

Chưởng thế của Kim Trục Lưu đã bao bọc người Phong Tử Siêu, dù y muốn né tránh như thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay chàng.

Kim Trục Lưu vốn chẳng thêm để ý đến hai kẻ đi cùng Phong Tử Siêu, chàng định rằng nhanh chóng điểm huyết của Phong Tử Siêu rồi xem thử hai kẻ ấy như thế nào, nếu hai người này dám lên tiếng đối phó cũng không muộn.

Nào ngờ chàng mới vỗ chưởng xuống chợt nghe hán tử phía bên phải cười lạnh: “Công Tôn Hoằng đã cho bọn ta đi mà tên tiểu tử họ Kim nhà người còn chặn lại. Được, ta xem thử nhà người có bản lĩnh gì mà coi thường người khác như thế!” Hai chưởng giao nhau, Kim Trục Lưu cảm thấy lòng bàn tay của đối phương đỏ ửng như sắt bị nung đỏ, nóng đến nỗi khiến chàng không thở được, bất đồ trong lòng cả kinh!

Người ấy miệng đang nói chuyện nhưng chưởng lực đã dồn ra, chưởng phong như thổi ra từ lò lửa, nóng bỏng vô cùng. Kim Trục Lưu dùng liên tiếp mấy chiêu Đại tu di chưởng thức nhưng không thể nào thoát được.

Tuy không thoát nhưng chàng đã dần dần hóa giải được chưởng lực của đối phương. Người ấy nói đến câu cuối cùng chỉ nghe soạt một tiếng, Kim Trục Lưu đã búng ngón tay vào huyết lao cung trong lòng bàn tay của kẻ ấy.

Huyết lao cung không phải là huyết chí mạng nhưng kẻ ấy bất giác giật mình, vội vàng thu chưởng. Kim Trục Lưu cười lạnh: “Ta tưởng là ai, té ra là bại tướng dưới tay Trọng bang chủ, hừ, công phu của ta tuy không bằng Trọng bang chủ, nhưng Lôi thần chưởng cũng chẳng thể thắng được ta?”

Té ra người này là Âu Dương Kiên, con trai của Âu Dương Bá. Tuyệt kỹ gia truyền của họ là Lôi thần chưởng, mấy mươi năm trước Âu Dương Bá nổi danh chỉ kém đại ma đầu Mạnh Thần Thông. Sau đó Âu Dương Bá đã tỉ thí võ công với bang chủ Cái Bang Trọng Trường Thống trên núi Hoa Sơn, bị Trọng Trường Thống phế võ công.

Ba năm trước Âu Dương Kiên vì báo thù cho cha, đã tỉ thí với Trọng Trường Thống tại núi Tô Lai, kết quả là Âu Dương Kiên vẫn bại trận.

Ngày hôm đó Kim Trục Lưu và Tần Nguyên Hao đến núi Tô Lai tìm Phong Diệu Thường nên đã chứng kiến trận ác đấu này.

Trọng Trường Thống là nhân vật lừng lẫy võ lâm, Âu Dương Kiên bại trong tay y vốn chẳng phải là nỗi nhục gì lớn lao. Nhưng y cực kỳ tự phụ, khi Trọng Trường Thống

đánh bại y ông ta đã là một ông già ngoài sáu mươi, mà y lại đang tuổi tráng niên, y đang muốn báo thù cho cha mình, nghĩ rằng chắc chắn sẽ thắng, nên sau khi thảm bại lại cho rằng đó là một nỗi nhục lớn, không muốn ai nhắc lại.

Lúc này, y bị Kim Trục Lưu điểm vào huyết lao cung, tuy chẳng hề bị thương nhưng rốt cuộc vẫn thua một chiêu, y lại nghe Kim Trục Lưu mỉa mai mình, bất đồ then quá hóa giận, hừ một tiếng rồi cười lạnh: “Được, nếu người không sợ Lôi thần chưởng của ta thì hãy thử tiếp xem sao?”

Hai người lại giao phong lần nữa, Âu Dương Kiên tung hai chưởng ra liên tục. Kim Trục Lưu biết lợi hại nên thi triển Thiên la bộ pháp né tránh chứ không chạm chưởng với y. Nhưng hễ chàng thấy sơ hở thì dùng Truy phong chưởng thúc tấn công. Nếu luận về bản lĩnh chân thật, Kim Trục Lưu không hề kém Âu Dương Kiên, nhưng vì chàng đã đấu một trận với Văn Đạo Trang, lúc này tuy đã qua hơn một canh giờ, nhưng tinh lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Mà Âu Dương Kiên trải qua ba năm khổ luyện công lực đã cao hơn lúc trước nhiều nên đấu được một hồi Kim Trục Lưu cảm thấy như đang đứng trong lò lửa, chàng bất giác thở phì phò, mồ hôi toát đầm đìa.

Phong Tử Siêu đứng nhìn, hình như có chút lo lắng không yên, Kim Trục Lưu thấy y không bỏ chạy hết sức ngạc nhiên, lòng thầm nhủ: “Dù cho mình đánh không lại nhưng Giang sư huynh và Công Tôn tiền bối đang ở đây, sớm muộn gì cũng tới. Phong Tử Siêu đã không giúp gì được Âu Dương Kiên, tại sao y không bỏ đi?”

Còn có một người nữa đứng xem, đó là một hán tử trung niên ăn mặc như thư sinh, chỉ thấy y phe phẩy cây quạt xếp, bộ dạng trông rất nhàn nhã, nhìn một hồi bật cười rằng: “Nóng quá, nóng quá! Chúc mừng Âu Dương huynh, Lôi thần chưởng của ông đã cáo thành, hơn hẳn lệnh tôn năm xuôi

Âu Dương Kiên nghe y khen đắc ý lắm, cười ha hả: “Võ công của đảo Phù Tang tuyệt thế, chỉ một chút võ nghệ của tôi làm sao dám nhận lời khen của Mâu huynh, nhưng dùng để đối phó với tên tiểu tử thì vẫn có thể thắng được”.

Kim Trục Lưu thất kinh, thầm nhủ: “Nghe nói võ công của đảo Phù Tang đã thất truyền từ lâu, sao lại xuất hiện hán tử họ Mâu này? Chả lẽ y là con cháu của Mâu Thương Lăng”.

Té ra võ công của đảo Phù Tang có nguồn gốc rất xa xôi, thủy tổ là Loạn Nhiêm Khách thời Đường. Lúc đó thiên hạ đại loạn, Loạn Nhiêm Khách vốn có ý muốn thống nhất Trung Nguyên, sau đó gặp Đường Thái Tông Lý Thế Dân, khâm phục khí độ của ông ta, không dám tranh bá với Lý Thế Dân nên bỏ ra đảo Phù Tang, tự lập làm vương, Loạn Nhiêm Khách truyền cho Mâu Thương Lăng, Mâu Thương Lăng là một tông sư võ

học lừng lẫy thời Đường, chẳng kém gì Không Không Nhi, Thiết Ma Lạc, từ sau thời Mâu Thương Lãng, trải qua bốn triều Tống, Nguyên, Minh, Thanh cũng không thấy loại võ công ấy xuất hiện nữa. Nhiều năm trước đây, Kim Thế Di đã đến Phù Tang, muốn tìm hậu nhân của nhà họ Mâu nhưng không kiếm ra được.

Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Loạn Nhiêm Khách, Mâu Thương Lãng không những là đại hiệp lúc đó mà còn là bậc võ học tông sư đời sau tín ngưỡng, nếu người này đúng là con cháu của Mâu Thương Lãng, không đi con đường hiệp nghĩa mà kết giao với bọn yêu tà, họ chẳng phải đã hủy hoại gia phong hay sao?”

Âu Dương Kiên được người kia khen, đang đắc ý dương dương chột người ấy lại khen Kim Trục Lưu: “Nhìn con như thế này thì biết cha. Võ công của Kim Thế Di quả là danh bất hư truyền. Tiểu ca này cũng không hổ danh là con của Kim đại hiệp!”

Âu Dương Kiên nghe rất bức bối, chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì nữa, hai chưởng tấn công càng gấp hơn. Lòng nhủ thầm: “Người cứ khen tên tiểu tử này, ta sẽ đánh y thua liểng xiểng cho người xem”.

Kim Trục Lưu tuy vẫn có thể cố gắng ứng phó được nhưng mồ hôi ra đầm đìa, hán tử họ Mâu lại phe phẩy cây quạt: “Nghe nói Kim Thế Di đã sáng chế ra bộ kiếm pháp tập trung sở trường của các nhà. Huyền thiết bảo kiếm là vua của binh khí. Sao tiểu ca không dùng kiếm?”

Âu Dương Kiên thu chưởng: “Kim Trục Lưu, người rút kiếm ra đi! Để người ta khỏi bảo ta bức hiếp người!”

Số là nếu Kim Trục Lưu dùng huyền thiết bảo kiếm thì sẽ không đến nỗi nhọc sức như thế này, nhưng chàng là người háo thắng, hán tử họ Mâu thách chàng dùng kiếm chàng càng không chịu. Âu Dương Kiên thu chưởng thế, chàng liền tấn công hai chưởng tới, quát: “Tiếp chiêu!” Âu Dương Kiên nổi giận: “Bảo người dùng kiếm, người có điếc không? Ta không dùng bảo kiếm cũng chính là vì để người ta khỏi bảo ta bức hiếp người! Người dùng thứ gì thì ta dùng thứ ấy, ta quyết không chiếm phần hơn”.

Truy phong chưởng thức của Kim Trục Lưu phiêu hốt khó lường, Âu Dương Kiên bị chàng tấn công tới tấp, đành phải chăm chú đối phó. Y hận không đánh chết Kim Trục Lưu, tuy lúc này đã tạo cơ hội cho chàng đánh ra một mạch mấy mươi chiêu.

Hán tử họ Mâu lắc đầu, thầm nhủ: “Tên tiểu tử này thật cứng cỏi”. Y biết Kim Trục Lưu tuy tạm thời chiếm thượng phong, nhưng cứ đánh tiếp chắc chắn sẽ thua thiệt. Vì thế lại bảo: “Cao thủ tỉ thí phải giở hết sở trường ra. Lôi thần chưởng là tuyệt kỹ gia truyền của Âu Dương huynh, Đại tu di kiếm thức là tinh hoa kiếm thuật của nhà họ Kim. Nếu Kim Trục Lưu nhà người không dùng kiếm là đã tự chuốc lấy khổ, nhưng cuộc tỉ võ

này cũng không phải công bằng. Có phải người cố khiến cho Âu Dương Kiên bị người ta chê cười không?”

Âu Dương Kiên là người trọng sĩ diện, y vừa mới lấy lại thể công bị người ta chê bai, bất giác đỏ ửng cả mặt, cảm thấy rất ngượng ngùng. Thu chưởng cũng không được mà không thu chưởng lại càng không phải.

Khi y tiến thoái lưỡng nan chợt nghe một giọng nói già nua cất lên: “Âu Dương Kiên, ta sẽ tỉ thí với người! Ta phải xem công phu của người lúc này thế nào?”

Kim Trục Lưu cười: “Trọng bang chủ, tôi chẳng qua chỉ đùa với gã này mà thôi, vẫn chưa thực sự quyết trận thư hùng!” Té ra chàng thấy Trọng Trường Thống tuổi đã già mà võ công của Âu Dương Kiên lại hơn hẳn ba năm trước, chàng sợ rằng Trọng Trường Thống không địch nổi y, tổn hại đến tiếng tăm cho nên không muốn để Trọng Trường Thống thay mình.

Trọng Trường Thống cười ha hả: “Lão đệ, người sợ bộ xương già này không chịu nổi ư? Không sao, ta đang muốn thư giãn gân cốt. Lão đệ, hãy tránh sang một bên”.

Chưa dứt tiếng Trọng Trường Thống đã lướt tới trước mặt Âu Dương Kiên, rồi lại nói tiếp: “Người đã đánh trước một trận, nhưng tuổi ta gấp đôi người, người không bảo ta đã chiếm phần hơn chứ?”

Âu Dương Kiên biết nếu Kim Trục Lưu sử dụng bảo kiếm, y nắm được phần thắng. Nhưng nếu Kim Trục Lưu không dùng kiếm, y thắng chàng cũng chẳng vinh quang gì, vả lại còn bị kẻ họ Mâu chê cười. Thế là y đang mừng vì có cơ hội xuống nước. Lòng thầm nhủ: “Lão ăn mày già này đã bước một chân vào quan tài, ba năm trước mình đánh không lại lão, chả lẽ bây giờ vẫn thua?”

Âu Dương Kiên thấy có thể nắm chắc phần thắng, bèn cười lạnh lùng: “Lão ăn mày, nếu người đã tự tìm đến cái chết, ta đành giúp người. Nhưng ta cũng không muốn lấy mạng người, năm xưa người hủy võ công của cha ta, nay ta chỉ cần trả lại như thế mà thôi?”

Trọng Trường Thống cười lớn: “Ta đã chán sống, người không cần nương tay. Nhưng ai phế võ công của ai thì phải xem mới biết!”

Trọng Trường Thống cương quyết đòi ra tay, Kim Trục Lưu đành nhường cho ông ta.

Âu Dương Kiên buông giọng cười lớn: “Ăn mày già, hôm nay e rằng người không cuồng ngạo được nữa?”

Dứt lời Âu Dương Kiên tung chưởng ra, trong chưởng như có sấm sét, Trọng Trường Thống hồ hững hờ ra một chưởng, hai chưởng giao nhau, đôi bên đều không khỏi thảm thất kinh.

Âu Dương Kiên tưởng Trọng Trường Thống đã già dễ bức hiếp, nào ngờ vừa chạm chưởng liền cảm thấy chưởng lực của đối phương mềm mại vô cùng, y tựa như chạm phải một khối bông dày, kinh lực của y không thể nào phát huy được. Lúc này y mới biết Trọng Trường Thống tuy đã già nhưng nội công còn tinh thuần hơn cả ba năm trước.

Trọng Trường Thống cũng thảm thất kinh, nghĩ bụng: “Tên tiểu tử này quả nhiên đã khá hơn ba năm trước nhiều. Trong vòng một trăm chiêu mình chắc chắn có thể chống chọi nổi, nhưng ngoài một trăm chiêu khó nói”.

Kim Trục Lưu không biết Trọng Trường Thống đã dùng hết toàn lực, chỉ thấy ông ta hồ hững đánh ra một đòn hóa giải Lôi thần chưởng thì thảm bội phục, nhủ rằng: “Đúng là gừng càng già càng cay”.

Thế rồi chàng cất được nỗi lo trong lòng, lướt mắt nhìn thì thấy Phong Tử Siêu đang muốn nói gì với mình.

Kim Trục Lưu đang định nói chuyện với y chợt thấy hán tử họ Mâu phe phẩy cây quạt xếp bước tới phía trước. Kim Trục Lưu có ý muốn kết giao với y, bèn ôm quyền nói: “Võ học của các hạ cao thâm, tiểu đệ khâm phục vô cùng. Không biết có gì chỉ giáo?” Trong bụng thì nghĩ: “Lão già Phong Tử Siêu này hình như không có ý bỏ chạy, mà muốn chạy cũng không thoát khỏi bàn tay của mình, đợi lát nữa mình sẽ hỏi kỹ càng cùng không muộn”.

Hán tử họ Mâu nói: “Tục ngữ nói, người đứng bên ngoài thì sáng suốt. Ta đứng bên ngoài nói vài câu còn được. Nếu thực sự tỉ thí thì e không phải là đối thủ của lão đệ”.

Kim Trục Lưu ngẩn người, không biết y nói thế là có ý gì, chàng nghĩ chưa dứt hán tử họ Mâu lại nói tiếp: “Không biết lão đệ có tinh thần đánh thêm một trận nữa không?”

Kim Trục Lưu bất đồ nổi giận, thảm nhủ: “Té ra y muốn tỉ thí với mình!” Chàng vốn là người có vài phần cuồng ngạo, tuy lúc này chưa khỏe hẳn, nhưng vẫn nói cứng rằng: “Từ lâu đã ngưỡng mộ võ học của xứ Phù Tang, tôi tưởng rằng đã thất truyền. Hiếm có dịp được nhìn thấy, tôi đang muốn các hạ chỉ giáo”.

Hán tử ấy cười ha hả: “Kim thiếu hiệp đừng khách sáo, e rằng tôi không bằng người xưa. Lệnh tôn mới đúng là bậc võ học tôn sư đời nay. Tại hạ mong được biết kiếm thuật vô song của Kim thiếu hiệp”.

Kim Trục Lưu nghĩ bụng võ công của người này chắc chắn hơn Âu Dương Kiên, liền mới rút thanh huyền thiết bảo kiếm ra: “Cung kính chi bằng tuân lệnh, mời các hạ rút kiếm!”

Hán tử họ Mâu phe phẩy cây quạt xếp: “Kim thiếu hiệp đã đánh hai trận, chúng ta tuy chỉ trau dồi võ thuật với nhau nhưng tôi cũng không muốn chiếm tiện nghi. Tôi sẽ dùng cây quạt này tiếp vài chiêu của thiếu hiệp, mong thiếu hiệp đừng hiểu nhầm tôi coi thường bản lĩnh của người”.

Lúc đầu Kim Trục Lưu quả thật cũng hơi bức tức trong lòng, tưởng rằng y có ý coi thường, nay nghe y đã nói chặn đầu như thế cũng không tiện lên tiếng, thầm nhủ: “Mình có bại cũng không sao, chỉ e làm hỏng uy danh của cha mà thôi. Khí lực của mình không đủ, đành nhờ vào cây bảo kiếm này. Dẫu có thắng cũng chẳng sợ ai cười chê”. Vì thế cười rằng: “Được, chúng ta chỉ trau dồi với nhau thì nên dừng lại đúng lúc. Mong các hạ ban cho vài chiêu!” Hán tử ấy nói: “Khách không hơn chủ, mong Kim thiếu hiệp ban trước cho vài chiêu!”

Kim Trục Lưu cũng không nói nhiều nữa, chàng tiền đâm soạt thanh kiếm tới.

Người ấy dè nhẹ cây quạt vào sống kiếm, đẩy cây bảo kiếm nặng cả trăm cân lệch sang một bên. Kim Trục Lưu thất kinh, lập tức biến chiêu đẩy thanh kiếm ra hóa giải kình lực của y, chặt ngang vào cổ tay của đối phương. Người ấy khen một tiếng “hay” cây quạt đột nhiên xĩa vào huyết khí du trước ngực của Kim Trục Lưu, đó cũng là một chiêu kiếm pháp cao minh!

Kim Trục Lưu vốn không có ý liều mạng với y, chỉ rút kiếm về chặn lại. Hán tử họ Mâu thấy chàng biến chiêu thần tốc bỗng lòng khen thêm một tiếng “hay”.

Kim Trục Lưu không khỏi thầm hổ thẹn, nghĩ rằng: “Chả trách nào võ công của đảo Phù Tang lừng danh thiên hạ, mình dùng cây bảo kiếm mà không đấu lại cây quạt xếp của y?”

Hán tử họ Mâu cũng khâm phục, thầm nhủ: “Nếu y muốn liều mạng với mình, dẫu mình không đến nỗi thất bại nhưng cũng khó ứng phó”. Té ra kẻ này vốn có ý tìm Kim Thế Di tĩ thí, chưa gặp được Kim Thế Di lại gặp con của ông ta, mà đối phương đã đánh liên tục hai trận, còn mình chẳng qua chỉ nhỉnh hơn một chút quả không thể gọi là hơn được.

Hai người đều mẫn tài nhau, nhưng vì danh dự của bốn môn cho nên không ai chịu thua. Kim Trục Lưu biết khí lực không đủ, nên thi triển Đại tu di kiếm thức, giữ chặt môn hộ không để cho đối phương thừa cơ đánh vào. Hán tử họ Mâu sử dụng cây quạt xếp đến mức xuất thần nhập hóa, lúc sử dụng như kiếm, lúc sử dụng như phán quan bút,

một cây quạt mà đánh ra rất nhiều chiêu số của các môn binh khí khác nhau. Tuy như thế, trong nhất thời y cũng không thể phá nổi thế phòng ngự chắc chắn của Kim Trục Lưu.

Chợt một giọng nói già nua vang lên: “Lại có người làm càn ở đây, để ta xem thử là ai? Ồ, té ra là Trọng bang chủ! Còn tên tiểu tử này là Âu Dương Kiên!” Rồi một giọng nói trong trẻo vang lên: “Giang đại hiệp, ông mau đến xem, Kim Trục Lưu e rằng không phải là đối thủ của kẻ này!” Té ra đó chính là Công Tôn Hoàng, Sử Hồng Anh và Giang Hải Thiên, Công Tôn Hoàng đầu tiên chỉ chú ý đến Trọng Trường Thống và Âu Dương Kiên, còn Sử Hồng Anh thì quan tâm đến Kim Trục Lưu.

Công Tôn Hoàng nhìn về phía Kim Trục Lưu, ông ta không khỏi thất kinh kêu lên: “Kẻ này là ai mà ghê gớm đến thế? Xem ra y chẳng qua mới chỉ khoảng ba mươi tuổi mà thôi, nếu mình ở tuổi y thì e rằng không phải là đối thủ của y!”

Giang Hải Thiên thấy thế cũng không khỏi kêu lạ, nói với Công Tôn Hoàng: “Không biết người này thuộc môn phái nào, nhưng xem ra không có ác ý. Chúng ta đừng vội xen vào”.

Công Tôn Hoàng khen phải: “Nhưng tên tiểu tử Âu Dương Kiên lại muốn liều mạng với Trọng bang chủ? Chúng ta làm sao đây?”

Trọng Trường Thống cười ha hả: “Ăn mày già chỉ đùa với tên tiểu tử mà thôi, Công Tôn lão đệ, ông đừng xen vào!”

Lúc này Âu Dương Kiên và ông ta đã đấu hơn trăm chiêu, tình thế hai bên đã cân bằng. Trọng Trường Thống đương nhiên khí lực không đủ, nhưng Lôi thần chưởng của Âu Dương Kiên rất hao tổn nguyên khí, đấu ra ngoài trăm chiêu cũng dần dần đuối sức.

Công Tôn Hoàng và Giang Hải Thiên tuy chỉ đứng nhìn nhưng Âu Dương Kiên thấy họ đến không khỏi lo trong bụng. Đang lúc kịch chiến chợt nghe Trọng Trường Thống quát: “Đi!” Hai chưởng giao nhau vang lên như sấm, Âu Dương Kiên lộn một vòng ra đến mấy trượng.

Trọng Trường Thống cười lạnh: “Người hãy về luyện tiếp mười năm nữa, nhưng mười năm sau e rằng lão ăn mày già này không gặp được người rồi. Mong người hiểu rằng ta đã tha cho người, mười năm sau làm lại người tốt”. Té ra Trọng Trường Thống đã dùng Hồn nguyên nhất khí công phá Lôi thần chưởng, tuy Âu Dương Kiên không hoàn toàn bị phế võ công nhưng nếu muốn luyện lại Lôi thần chưởng ít nhất cũng mười năm sau.

Âu Dương Kiên nào dám đáp lời, y lộn người ra đến mấy trượng lập tức co giò bỏ chạy. Phong Tử Siêu kêu ối chao một tiếng, thần thờ nhìn theo Âu Dương Kiên.

Phong Tử Siêu bước tới gần nhìn Trọng Trường Thống, rồi lại nhìn Giang Hải Thiên, mặt lúc xanh lúc đỏ, tựa như muốn nói điều gì đó nhưng lại ấp úng không ra lời.

Trọng Trường Thống hỏi: “Phong Tử Siêu. Người muốn nói gì?”

Phong Tử Siêu ấp úng: “Tôi... tôi có một chuyện... muốn... muốn nói với Giang đại hiệp!” Trọng Trường Thống quát: “Có chuyện gì hãy mau nói!”

Phong Tử Siêu nghe ông ta quát càng hoảng hơn, ngay lúc này Sử Hồng Anh kêu ồ lên một tiếng, Giang Hải Thiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Kim Trục Lưu đang chém kiếm xuống, còn hán tử họ Mâu thì lại đè nhẹ cây quạt xếp vào sóng kiếm, dẫn bảo kiếm sang một bên. Kim Trục Lưu hình như có ý muốn biến chiêu nhưng không rút ra được. Cây quạt của đối phương dán chặt vào thanh kiếm cũng không rút ra được. Hai người cứ đứng cứng đờ ra đó như hai pho tượng đá, trên đầu có luồng khí nóng bốc lên nghi ngút.

Giang Hải Thiên nói: “Được, người cứ nghĩ cho kỹ lát nữa nói cũng không muộn”. Ông ta vừa nói vừa bước đến trước hai người Kim, Mâu cười rằng: “Hai người không phân thắng thua, nên dừng đi thôi!” Nói xong thì búng nhẹ vào cây huyền thiết kiếm.

Hai người Kim, Mâu đồng thời cảm thấy hổ khẩu nóng ran, cây huyền thiết kiếm dờ ra mấy tấc, cây quạt xếp cũng được thu lại. Hai người nháy vọt ra sau ba bước, bất đồ đều thềm kêu lên “hồ thẹn”.

Té ra cả hai đều không chịu nhận thua cho nên hán tử họ Mâu đã sử dụng nội công lấy nhu khắc cương, toan đoạt cây bảo kiếm, nào ngờ Kim Trục Lưu tuy không biết nội công tâm pháp của đảo Phù Tang nhưng hán tử họ Mâu muốn mượn lực đánh lực cũng không thể. Hai bên đều không thể hóa giải lực đạo của đối phương, kiếm và quạt giao nhau thành ra tình thế tỉ thí nội lực. Kim Trục Lưu vì đã đánh hai trận cho nên nội lực kém hơn, nhưng chàng hơn được đối phương ở binh khí. Hán tử họ Mâu dùng một cây quạt chống lại bảo kiếm của chàng, một khi đỡ không nổi sẽ gặp họa sát thân. Kim Trục Lưu cũng nguy hiểm như thế, nội lực của chàng không bằng đối phương, nếu không cầm cự được cuối cùng không chết cũng bị trọng thương.

Cả hai vốn chỉ muốn thử tài nhau nhưng cuối cùng thành ra tỉ thí nội lực, đến nước này ai cũng không muốn dừng tay, ngoại trừ có một người công lực cao hơn đến hóa giải, nếu không cả hai đều sẽ bị thương.

Giang Hải Thiên bước ra hóa giải thật ra cũng rất mạo hiểm. Giả sử nội lực của ông không hơn nổi nội lực của hai người Kim, Mâu cộng lại không những hóa giải chẳng được mà nội lực của họ sẽ đánh vào người ông ta, ông ta sẽ bị trọng thương.

Hán tử họ Mâu thấy Giang Hải Thiên nhẹ nhàng búng một cái tách họ ra, không khỏi cảm kích và hổ thẹn, lòng thầm nhủ: “Học trò của Kim Thế Di đã như thế, mình làm sao tranh hùng với ông ta?” Rồi vội vàng thu cây quạt, thi lễ với Giang Hải Thiên: “Giang đại hiệp có tuyệt thế thần công, xin bội phục!”

Kim Trục Lưu hỏi: “Mâu tiên sinh có phải là truyền nhân của đảo Phù Tang không?” Giang Hải Thiên thất kinh, vội vàng cung tay nói: “Võ công của quý phái đã lừng lẫy hàng ngàn năm nay, tôi tưởng đã thất truyền, không ngờ hôm nay may mắn được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ càng khâm phục hơn!”

Giang Hải Thiên nói lời ấy chẳng phải khách sáo, sớm ông ta có được nội lực hơn người vì bởi thời còn trẻ đã ăn thiên tâm thạch. Giang Hải Thiên thầm nhủ: “Tâm pháp nội công của bốn môn đương nhiên kỳ diệu vô cùng, nhưng nếu mình không ăn thiên tâm thạch, ở tuổi của y mình không có được công lực như thế. Người này chỉ dùng một cây quạt xếp mà có thể khắc chế các loại binh khí khác, tuy nói chưa chắc bằng sư phụ, nhưng mình không theo kịp y”.

Công Tôn Hoằng cười ha hả bước tới, nói: “Võ công của đảo Phù Tang xuất hiện trở lại ở Trung Nguyên là chuyện mừng của võ lâm. Nhưng lão phu có điều không hiểu tại sao Mâu tiên sinh lại đi cùng với Âu Dương Kiên, chẳng lẽ Mâu tiên sinh không biết lai lịch của y sao?”

Chính là:

Ngọc sáng lẽ nào bỏ phòng tối,

Xưa nay khác đường chẳng cùng đi.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -